

LaCrònica

“Se’ns en refot, ecs”

Ada Castells



Aquest vers de l'*Antipoema* de Carles Hac Mor va ser, ahir a la tarda, un dels més aplaudits al Centre de Formació de Persones Adultes Jacint Verdaguer. Per entrar a aquesta escola s'hi ha d'arribar amb temps, com als aeroports. S'ha de deixar el carnet a l'entrada, s'ha de lliurar la bossa a un funcionari, no s'hi pot entrar amb el mòbil i s'han de creuar sis reixes de ferro. I és que aquest centre docent, situat a les galeries 1 i 2, acull 750 alumnes amb una particularitat: són presos de la Model.

Ahir un centenar d'ells van assistir al recital de Carles Hac Mor, Anna Aguilar-Amat, David Ymbernon, David Castillo i Jesús Lizano, dins els actes de Barcelona Poesia. Tenien moltes ganes d'aplaudir i -després d'insistències reincidents de Castillo- ganes de recitar.

A l'escenari, per tant, també es va escoltar el poema d'amor de Juan Sancho, que als 13 anys ja va guanyar un premi literari i que a la Model omple les tardes tornant a la poesia; es va poder sentir Carlos, amb els seus músculs tatuats, dedicant els versos als col·legues reclusos i dient "*quién fuera nube, quién fuera viento*"; Mahmud, que va intentar cantar *We are the world*, sense que la claca el seguís gaire, i Saber, de Tunis, que fa versos ben meditats: "*Te quitan la libertad, pero la esperanza es mía*".

Tots ells van rebre els aplaudiments entusiastes d'uns companys que després del recital exclamaven que no sabien que la poesia fos tan divertida. "A fora també ho és?", em preguntava un pres. I dedueixo que, quan surti



La poesia va ser la gran protagonista a la presó Model en un recital ple d'energia ■ PEP HERRERO / ICUB

Després del recital, uns presos de la Model exclamaven que no sabien que la poesia fos tan divertida

de la presó, serà un dels assistents habituals als recitals de poesia. Aquest seria un final feliç per a aquest públic que no ha tingut bones cartes.

De fet, el recital d'ahir era com una prèvia del Festival Internacional de Poesia que es farà demà. Si més no, els reclusos procedien de molts llocs del món i, tot i que la llengua vehicular de l'escola és el català -si més no oficialment-, es va sentir l'àrab, l'anglès, el castellà -sobretot- i una llengua *afri-cana* inventada per Carles Hac Mor.

Els poetes saben on eren i es van saber comunicar amb un públic amb moltes ganes d'escoltarlos. Castillo va recitar uns versos que havia fet en una ocasió per als joves de la Trinitat. "Com un somni sense la propietat privada,

que a tu, de moment, no et com-primeix", va exclamar el poeta.

Aguilar-Amat va llegir un poema sobre la solitud que va ser molt entès, sobretot un vers que, sentit amb les cel·les tan a prop, prenia un nou sentit: "*A veces hay que huir en un lugar como este para poder estar solo*", deia la poeta.

Lizano va ser el gran ovacionat, amb el seu *Mamíferos* o la seva lloança de la merda. El poeta llibertari va fer participar el públic amb el seu clàssic *Popocatepetli*, amb tanta cridòria, fins i tot es va desenganxar el cartell que anunciava el festival a la taula. Era gràcies a l'energia creada en comú pels poetes, és a dir, per tots, perquè la poesia no fa diferències entre els qui són dins i fora. És per a tots. ■

Rumba de caramel al Festival de Flamenc

Pere Pons
BARCELONA

Mentre Peret és aclamat al Viña Rock i Ojos de Brujo rep les atencions de la BBC, un nodrit nombre de formacions s'han fet seva la tècnica del ventilador i concedeixen legitimitat a una escena amb DO pròpia. Atent a aquesta dinàmica, el Taller de Músics vol deixar-ne reflex al Festival de Flamenc de Ciutat Vella, que utilitza el nom aràbic del caramel (*carama*), des d'avui fins diumenge al CCCB.

El *prime time* (22 h) es destina al flamenc més essencial, i es reserven les hores *golfs* (mitjanit) a la rumba. L'única excepció horària la protagonitza Gertrudis, avui al Hall del CCCB (22 h), una hora després del concert de Guadalquivir (rock andalús). Gertrudis ha preparat temes inspirats en el llibre *Gertrudis*, de J.V. Foix. Rafaelito Salazar (demà) i els seus reivindicaran l'esperit de Gato Pérez com a responsable de la creació d'*Ai Ai Ai*. Dimecres, la festa continua amb Papawa.

L'autèntica novetat l'aporta el Taller de Músics amb la banda Rumba Amazigha. La connexió entre músics berbers residents a Barcelona i gitanos catalans que fan anar el ventilador des del carrer de la Cera fins a la plaça Raspall ha donat com a resultat una proposta engrescadora i farcida de noves sinèrgies. La clausura anirà a càrrec dels olímpics Los Manolos. El cartell estrictament flamenc anuncia Montse Cortés, El Pele, Juan Moneo *El Torta* i Fernando Terremoto (*cante*); La Farruca, Carmen Cortés, Hiniesta Cortés i Rafaela Carrasco (ball), i Cañizares, José Antonio Rodríguez i Agustín Carbonell *El Bola* (guitarres). ■

ElComentari



David Castillo

‘Quàntiques!’: el futur té nom de dona

És un fenomen que s'està produint progressivament a la literatura catalana: la irrupció d'un grup de joves poetes, que tenen veu pròpia i que sovint diuen coses d'una manera diferent. La majoria són dones. Les primeres varen ser Noemí Biboblas, Núria Martínez, Laia Noguera, Àngels Gregori i un llarg etcètera, que demostrava que la tendència i el futur anava cap a les dones, més en un territori on les poetes

catalanes es podien comptar amb els dits. En l'actualitat és habitual que nombrosos premis els hagin guanyat dones. Mirem les darreres edicions de l'Ausiàs March, dels Jocs Florals o de l'Amadeu Oller. Aquests dies de Setmana de Poesia, el servei de publicacions de la Universitat Autònoma ha publicat *Quàntiques! 10 poetes joves en diferencial femení*, una magnífica selecció de poetes inèdites que Anna Agui-

lar-Amat ha fet a partir de les lectures del cicle *Cony de poetes!*, que l'associació Quark havia organitzat. Al pròleg, Aguilar-Amat ens diu que "sovint, en els temps passats de preeminència del poder masculí dins el món de l'art, una artista jove despertava més interès per la seva condició física que no pas per la seva obra". La dinàmica ha canviat i una antologia com aquesta n'és la mostra. *Quàntiques!* reuneix

Dins la nova generació de poetes catalans destaca poderosament un grup de dones joves, sorgides dels recitals

veus poderoses que si no s'espantllen entraran amb força. Poetes com Anna Ballbona, Clara Comas, Anna Lacruz, Meritxell Pucurull, Jahel Virallonga i Iria Fernández, acompanyades per Laia Martínez, Blanca Llum Vidal, Anna Miralpeix i Ivette Nadal, aquestes últimes habituades als recitals i amb una potència en les lectures que crida l'atenció. L'antologia fa goig i esperem que tingui la repercussió que es mereix.